

234379 - Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, Âişe'ye elinin kesilmesi için bedduâ etmiş midir?

Soru

Ben, 16 yaşında müslüman bir kızım. Allah'a hamd olsun ben, Râfızîlerin şüphelerine cevap verebiliyorum. Fakat bana gösterdikleri bir hadise cevap vermeyi bilemedim. Hadis şu: "Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, mü'minlerin annesi Âişe'ye elinin kesilmesi için bedduâ etti."

Bu hadisin açıklaması nasıldır?

Detaylı cevap

Cevap:

Hamd, yalnızca Allah'adır.

Birincisi:

Âişe'nin -Allah ondan râzı olsun- kıssası, birden fazla hadis kaynaklarında açık sahih isnadlarla gelmiştir.

Nitekim Âişe'den -Allah ondan râzı olsun- rivâyet olduğuna göre o şöyle demiştir:

دَحَلَ عَلَيَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِـ
بِأَسِيرٍ، فَلَهُوثٌ عَنْهُ، فَذَهَبَ، فَجَاءَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: مَا فَعَلَ الْأَسِيرُ؟، قَالَتْ: لَهُوثٌ عَنْهُ
مَعَ النَّسْوَةِ فَحَرَجَ، فَقَالَ: مَا لَكَ؟ فَطَعَّ اللَّهُ يَدَكَ، أَوْ
يَدَيْكَ، فَحَرَجَ، فَأَدَنَ بِهِ النَّاسَ، فَطَلَبُوهُ، فَجَاؤُوا بِهِ
فَدَحَلَ عَلَيَّ وَأَنَا أَقْلَبُ يَدَيَّ فَقَالَ: مَا
لَكَ، أَجْنَنْتِ؟ قُلْتُ: دَعَوْتُ

عَلَيَّ، فَأَنَا أَقْلَبُ يَدَيَّ، أَنْظُرُ أَيُّهُمَا يُفْطَعَانِ، فَحَمِدَ
اللَّهُ وَأَنْتَى عَلَيْهِ، وَرَفَعَ يَدَيْهِ مَدًّا وَقَالَ: اللَّهُمَّ إِنِّي
بَشَرٌ، أَغْضَبُ كَمَا يَغْضَبُ الْبَشَرُ، فَأَيُّمَا مُؤْمِنٍ أَوْ مُؤْمِنَةٍ دَعَوْتُ
عَلَيْهِ، فَاجْعَلْهُ لَهُ رِزْقًا وَطَهْرًا. [روى الإمام أحمد في مسنده]

“Bir gün Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- yanında bir esirle yanıma geldi. Ben, (yanıma gelen kadınlarla konuşurken dalmış ve) esiri unutmuştum. Durumu fark edip fırsatını bulan adam ise aradan sıvışıp kaçıvermişti.

Bir süre sonra Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- tekrar gelince:

-Esir ne yaptı (nereye gitti)? Diye sordu.

Âişe (boynunu büktü ve üzülerek):

-Kadınlarla birlikte ben de dalıp gitmişim! dedi.

Bunun üzerine Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ona:

-Hay Allah senin elini veya iki elini kessin! Diye bedduâ edip dışarı çıktı.

İnsanlar arasında onun yakalanmasını istedi. Esiri aramaya başladılar. Nihayet esiri yakalayıp getirdiler.

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- yanıma girdiğinde ben ellerimi evirip çeviriyordum. Bunun üzerine bana:

-Sana ne oluyor? Sen delirdin mi? dedi.

Ben:

-Bana bedduâ ettin ya;
ellerimden hangisi kesilecek diye bakıp duruyorum! Dedim.

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Allah'a hamd
edip senâda bulundu ve ellerini yukarı kaldırarak şöyle duâ
etti:

-Allahım! Ben bir beşerim ve bir beşer
gibi ben de öfkelenirim. Erkek ve kadın hangi mü'mine bedduâ etmişsem, bunu sen,
onun için maddî ve manevi kirlerden arındıracak bir temizlik vesilesi
kıl!" İmam

Ahmed Müesnedi, c: 40, s: 303

Bu hadiste, birçok yönden annemiz Âişe'yi -Allah ondan
râzı olsun- ayıplayan bir kusur ve noksanlık yoktur.

Birinci yönü:

Bu kıssada ne Âişe -Allah ondan râzı olsun- kendisi,
ne de onun yanına gelenler, onun dînini ve takvâsını
ayıplayan bir şey görmüştür. Dolayısıyla bu
kıssayı haber veren kişi, bizzat Âişe'nin -Allah
ondan râzı olsun- kendisidir. İşte bu, kıssada geçen
şeyin normal bir olay olduğuna delâlet eder. Yoksa bu olayda
Âişe'nin -Allah ondan râzı olsun- dîni ile ilgili hiçbir
şey yoktur.

İkinci yönü:

Bu kıssada Âişe'nin -Allah ondan râzı olsun-
menkıbesi vardır. Zirâ Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-, onu

ürküten bedduânın yerine ona rahmet, fazîlet ve günahlarından temizlenmesi için duâ etmiştir.

Nitekim olayın sonunda Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

“Allahım! Ben bir beşerim ve bir beşer gibi ben de öfkelenirim. Erkek ve kadın hangi mü’mine bedduâ etmişsem, bunu sen, onun için maddî ve manevi kirlerden arındıracak bir temizlik vesilesi kıl!”

Üçüncü yönü:

Bu hadiste annemiz Âişe’ye -Allah ondan râzı olsun- büyük bir müjde vardır. Şöyle ki: Annemiz Âişe -Allah ondan râzı olsun-, Allah Teâlâ katında îmân ehliendir. Çünkü Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- hadisin sonunda şöyle buyurmuştur:

“...Erkek ve kadın hangi mü’mine bedduâ etmişsem, bunu sen, onun için maddî ve manevi kirlerden arındıracak bir temizlik vesilesi kıl!”

Dördüncü yönü:

Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- bu hadiste Âişe’nin -Allah ondan râzı olsun- bu bedduâyı hak etmediğini, ona bedduâ etmesinin hiçbir şer’î sebebinin olmadığını, insan oluşu gereği (hata ederek) bunu yaptığını kendisine açıklamış, bu bedduâdan vazgeçmiş ve günahlarına keffaret olması için ona duâ etmiştir.

Annemiz Âişe’ye -Allah ondan râzı olsun- yapılan birinci duâda (yani bedduâda) duâsına icâbet olunmamış,

dolayısıyla eli kesilmemiş, Âişe -Allah ondan râzı olsun- vefat ederken de kendisine bu bedduâdan bir şey isabet etmemiştir. Bu ise, hadisin sonunda onu îmânla müjdelemekte ve ona hayır duâ etmektedir.

Annemiz Âişe'nin -Allah ondan râzı olsun- fazîletini ispat eden onlarca hadisi ile pak ve temizden başka bir şeyi sevmeyen Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ona olan aşırı sevgisini görmezden gelip onu ayıplamaya ve karalamaya çalışan bu kimselere hayret ediyoruz. Oysa bu gibi hadisler, gerçekte annemiz Âişe -Allah ondan râzı olsun- için bir menkıbedir. Ama onlar, düşünemeyen bir topluluktur.

İkincisi:

Dalâlet ehli ile tartışırken ve onların şüphelerini dinlerken, onlara ancak dînî ilimde bir pâyeye ulaşan ve bu şüphelere cevap verebilecek güce sahip olan kimsenin cevap vermesi, daha güzel ve yerinde olur.

Bir müslüman, dînî ilimde bir pâyeye ulaşmamışsa, dalâlet ehlinin şüphelerine kulak vermesi doğru değildir.

Nitekim selef-i salih, bid'at ehli ile oturmayı ve onların sözlerine kulak vermeyi yasakladıkları bilinen bir şeydir. Şüphesiz sizin durumunuza ve yaşınıza en uygun olanı, dîninizi ve peygamberinizin sünnetini öğrenmeye gayret etmeniz ve bu yol üzere sebat göstermenizdir. Bid'at ehlinden yüz çevirin, onların sözlerine kulak vermeyin ve bu gibi şüphelere cevap verebileceğiniz bir ilme sahip oluncaya kadar onlarla tartışmayın.

Allah Teâlâ en iyi bilendir.